

[Ragnhild Andersen.]

mit parti i fjor foreslog gennemført en lang række foranstaltninger til sikring af de unges uddannelse og beskæftigelse. Jeg kunne godt lide at få at vide — og jeg tror også, at tinget og offentligheden kunne være tjent med det — om der er sket noget på disse områder.

I 1954 blev der nyoprettet 21 635 læreforhold. I 1955 dalede antallet af lærepladser til 20 037. I 1956 — og jeg har lige nævnt, hvor mange unge der kom ud på arbejdsmarkedet i 1956 — dalede lærepladsernes antal atter, til 19 000. D. v. s. at man i hvert af disse år har stået med en mangel på 3 000 eller nærmere op imod 4 000 lærepladser. Jeg har ikke tallet for indgåede læreforhold i 1957, men måske er det endnu lavere end i 1956. Hvad gøres der fra regeringens side for at øge antallet af lærepladser til de unge og for at forbedre uddannelsesmulighederne på gymnasier og læreanstalter? Hvordan udnyttes lærlinge-lovens § 31, som dog åbner mulighed for, at der oprettes statslige, faglige uddannelsescentre?

Regeringen oplyste i fjor, at man ville nedsætte en kommission, der skulle, som den daværende arbejdsminister, hr. Krag, oplyste, kulegrave hele spørgsmålet om de ufaglærtes faglige uddannelse. Den daværende arbejdsminister sagde her — det står i Folketingstidende 1956-57, sp. 3029 —:

„Det er tanken, at kommissionen skal have et ret vidtgående kommissorium og også skal have adgang til at stille forslag om, hvad der bør gøres, hvad enten der bliver tale om rent administrative foranstaltninger eller om lovgivning.“

Ministeren var i det hele taget i sine udtalelser meget venlig stemt over for tanken om en lang række foranstaltninger, som skulle til for de unge. Jeg ved ikke, hvordan det er gået dermed, men jeg ville egentlig finde det rigtigt, om tinget fik en orientering om, hvordan det nu ser ud for de store årgange unge i erhvervslivet.

Jeg har fundet det på sin plads at rejse disse spørgsmål her, selv om vi ganske vist ikke behandler beskæftigelsen, men spørgsmålet om udskydelse af revisionen af loven om erhvervsvejledning. De to ting hænger efter min opfattelse ganske nøje sammen.

Hvad angår forslaget om udskydelse af

revisionen af denne lov, har jeg allerede sagt, at mit parti nærer store betænkeligheder. Vi vil vente og se, hvordan det står til med indstillingen til lovforslaget, når udvalgsbehandlingen er afsluttet, før vi tager endeligt standpunkt til det.

Arbejds- og boligministeren (Bundvad): Jeg takker samtlige ordførere for positiv indstilling over for den opgave, vi her skal løse, og tillige takker jeg for tilslutningen til, at vi udskyder revisionen af loven i en vis periode og i mellemtiden arbejder med de problemer, der foreligger.

De ærede medlemmer hr. Kryger og hr. Poul Thomsen gør sig skyldige i en stor fejltagelse, når de er betænkelige ved at udsætte lovens revision i 3 år. Hvis man læser lovforslagets tekst, vil man se, at der står, at den bliver at optage til fornyet revision senest i 1961-62, og i bemærkningerne er der udtrykkelig gjort opmærksom på, at selv om lovens tekst ikke ændres, er der i ministeriet et ønske om at udvikle erhvervsvejledningen, udvide den både i bredden og i dybden, altså revidere den og dens praksis, blot inden for den nu gældende lovtteksts ramme. Derfor er jeg også glad for, at de ærede medlemmer har givet udtryk for vilje til at forhandle om disse ting i udvalget, hvor vi forhåbentlig på basis af den gældende lovtæst kan blive enige om den nødvendige udvikling af erhvervsvejledningen. Jeg gør imidlertid opmærksom på, at der ikke er tale om en uforandret forlængelse forstået på den måde, at arbejdsministeriet vil lade erhvervsvejledningen gå i stå på det grundlag, som nu er skabt, og så vente i 3 år, før man ser på, hvad der derefter skal ske. Tværtimod, i samme øjeblik folketinget og derefter finansudvalget har givet os bemyndigelse til at gå videre med den udbygning af erhvervsvejledningen, som jeg forstår at alle venter af os, kan vi tage fat. Der er altså reelt tale om en revision, men over en uforandret lovtæst.

Det ærede medlem hr. Kryger var inde på den tanke, at man burde lade skolerne foretage den egentlige erhvervsvejledning, for, som det ærede medlem sagde, skolerne kender eleverne. Det lyder umiddelbart tillokkende, særlig når det ærede medlem fører til, at derved kunne vi måske spare